

[Starcke.]

samme Synspunkt. Vi tror, at det er en frugtbar Fremgangslinie.

Jeg mener, at det sydslesvigske Spørgsmaal, særlig ved Flygtningenes Ophobning i denne Landsdel, er meget, meget farligt for Danmark. Det undrer mange, at Socialdemokratiet og de Radikale ikke vil være med til at sikre Sydslesvigerne den samme Ret og Frihed til Selvbestemmelse, som vi ønsker for os selv. Jeg forstaar godt, at deres Standpunkt er dikteret af Ængstelse for at føre Danmark ind i en farlig Politik, men de maa være klar over, at de paatager sig et stort Ansvar over for Historien, fordi den passive Politik maaske vil vise sig at være den, der i det lange Løb udsætter Danmark for de største Farer. Lad det danske Folk selv faa Lov til at udtale sig. Lad Sydslesvigerne faa Lov til at udtale sig. Tror man paa Folkestyret, eller tror man kun paa Partistyret?

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen gav sig i Dage til at udtale sig om de islandske Haandskrifter, paa et Tidspunkt da dette Spørgsmaal er til Undersøgelse og Belysning i en Kommission. Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen: Har det kommunistiske Parti taget Stilling til Spørgsmaalet om Udlevering af de islandske Haandskrifter, inden Kommissionen har udrettet sit Arbejde og har løst den Opgave, den er sat til? (*Aksel Larsen:* Hvem skulde forbyde os det?). Det er en mærkværdig parlamentarisk Fremgangsmaade at tage Stilling til et Spørgsmaal, som endnu ikke er belyst. Det ærede Medlem mente, at selv om Danmark havde juridisk Ret til de islandske Haandskrifter, saa havde Island moralsk Ret til dem. Jeg har aldrig rigtig kunnet indse, at det er saa forfærdelig moralsk at tilside-sætte juridiske Rettigheder, og jeg vil gerne bede det ærede Medlem oplyse, hvori det moralske bestaar i denne Forbindelse. Jeg har tidligere her i Tinget sagt, at Island utvivlsomt har en moralsk Ret til de islandske Haandskrifter, men lige saa utvivlsomt har Danmark en moralsk Ret til dem, idet vi reddede dem fra den sikre Tilintetgørelse. Vi har Aarhundreders Hævd paa dem og har behandlet dem forbilledligt, videnskabeligt og i anden Retning, og naar Danmark har en klar juridisk Ret og ogsaa en moralsk Ret, og Island har en moralsk Ret, men ingen juridisk Ret, maa Konklusionen logisk blive, at Haandskrifterne, i hvert Fald saa længe man er paa det Standpunkt, naturligst bør lægges det Sted, hvor der baade er en juridisk og en moralsk

Ret. (*Aksel Larsen:* Har det ærede Medlem afgjort denne Sag, før Kommissionen er blevet færdig?). Det ærede Medlem, der taler heroppe fra Talerstolen, har udtalt dette, længe før denne Kommission blev nedsat, to Gange; det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen kan finde det henne i det kendte Skrift paa Reolen.

Under Hensyn til den storpolitiske Situation vil jeg sige, at Danmark i Øjeblikket har enestaaende Chancer for at genvinde sin gamle Stilling som Nordeuropas Frihavn og Transithandelsplads. Det er jo saadan, at Danmarks største og farligste gamle Konkurrenter, Hamborg, Bremen, Kiel og Lübeck, er sat fuldstændigt ud af Spillet. Vi har tidligere haft en stor Del af den Handel, som disse Byer i en vis Periode havde erobret, og nu foreligger der en enestaaende Chance, som Ministeriet og Nationalbanken fuldstændigt ødelægger ved at sidde og sysle med et smaatskaaret, snæversynet og trangbrystet System af handelspolitisk Fluggepilleri, styrke Administrationens Magt og Despotisme og svække Befolkningens Kraft, Selvstændighed og Selvhjulpethed.

I Stedet for at komme med Forslag til 100 pCt.s Forhøjelse af Toldsatserne burde Regeringen give Tinget Besked om, hvilke Fremskridt der er gjort med Hensyn til at tiltræde den Overenskomst, som Holland, Belgien og Luxembourg har sluttet om at stryge Toldgrænserne Staterne imellem. Det vil jeg gerne bede den højtærede Statsminister om at give Tinget Oplysning om. Tiden trænger til en videre Udvikling af dette System, og Freden trænger dertil. Den stadige Talen om den store Risiko for en ny Krig har bragt Spørgsmaalet om Staternes absolutte Suverænitet frem i Forgrunden, og vil Folkene ikke gaa Frihedens og Frihandelens Vej og fjerne de Skranker, der nu sætter Nationerne op mod hinanden, hvor Toldkrigene forbereder de rigtige Krige, saa maa det overvejes at gaa den Vej, som Emery Reves taler og skriver om. Det er Statsmagtens Despoti og Menneskerettighedernes Forkrøbling, som er baade Folkestyrets og Verdensfredens største Fare. I Grænsen mellem Statens organisatoriske Ret og Menneskets Ret ligger det store Problem.

Vi har her trukket en klar Grænse op: Statens og Folkets Ret til Værdien af Fædrelandets Jord og Menneskets Ret til Arbejdsplads og det fulde Udbytte af sit eget Arbejde. Statsmagtens Begrænsning og Koncentration til Retsværn og naturlige Fællesopgaver og Menneskets Frihed til at ordne Erhvervs livet efter det praktiske Livs Krav.